

Évközi III. vasárnap – 2013. január 27.

A szarvas inni sétált a patakpartra. Amikor a víz fölé hajolt, megpillantotta csodás, ágas-bogas agancsát. De gyönyörű! – gondolta! Mégiscsak a legszebb állat vagyok az erdőben, s ezt az én szépséges agancskoronámnak köszönhetem! Amikor azonban még mélyebbre hajolt, hogy inni tudjon a patakából, megpillantotta vékony, hosszú lábait. Ezek egyáltalán nem nyerték el a tetszését. Csak tudnám, mi hasznát veszem ezeknek a vékony rondaságoknak! Csak elcsúfítanak, rontják az összképet – méltatlankodott magában a szarvas. Miután csillapította szomját, legelészni indult az erdőben. Egyszer csak azonban kutyák hangos csaholása bolygatta fel a természet csöndjét, éles puskalövések durrantak. Jaj, végem! – gondolta a szarvas, majd teljes erejéből eliramodott. Vékony, hosszú lábai gyorsan távolra vitték a vadászok és a kutyák kavargó tömegétől. Oly sebesen futott, hogy a zaj mindinkább elhalkult mögötte. Már azt hitte, végképp megszabadult a halálos veszedelemből, amikor gyönyörű, hatalmas agancsa belekavarodott az ágak sűrűjébe. Hiába rángatta a fejét teljes erejéből, nem tudott szabadulni. Hosszú percekig küzdött hiába, miközben a kutyák ugatása és az emberi kiáltás egyre közelebről hallatszott. Ó én nyomorult! – gondolta a szarvas. Amit semmire sem becsültem, az mentett volna meg, s amit mindennél többre tartottam magamban, az okozza a vesztemet!

Megdöböntő, hogy milyen mélységes, felkavaró hatással bír a Szentírás felolvasása a fogságból hazatérő Izrael népére. Amikor kigöngyölik a könyvtekercset, mindenki tisztelettel feláll és elcsendesedik. Amikor pedig meghallják Isten törvényének szavait, az emberek sírásra fakadnak. Mi vált ki ekkora érzelmi vihart? Hiszen napjainkban azért sűrűn bele lehet botlani szentírási idézetekbe, vallási jelképekbe, keresztekbe, szentképekbe, a hit különféle megnyilvánulásaiba, s lám, az emberek többségét teljesen hidegen hagyják. Totális közömbösséggel sétálnak, sétálunk el mellettük. Igen ám, de sajnós alapigazság, hogy nagyon sok fontos értéket nem becsül meg az ember, észre sem veszi az életében, amíg el nem veszíti. Akkor kezdünk igazán értékelni valamit vagy valakit, amikor már súlyos károkat szenvedünk a hiánya miatt. A babiloni fogság iszonyatos kijózanító csapás volt a zsidó nép számára. A megpróbáltatásból csak töredékük tér haza. A szerény kis maradék, amely összegyűlik Jeruzsálem romos falai alatt, keserű szívvel szemléli egykori nemzeti és vallási nagyságuk romjait. Amikor pedig meghallják Isten ígét, akkor rádöbbennek, vagy legalábbis méginkább megértik, hogy megmenekülhettek volna! Éppen azáltal, hogy korábban is komolyan veszik és betartják Isten törvényeit, elkerülhették volna a pusztulást, a város és a Templom lerombolását, a nép elhurcolását. Benne van ebben a sírásban a büntudat, a jórészt saját maguk okozta veszteség átélése, de ugyanakkor benne van az Isten hűsége fölött érzett döbbenet is. Az Úr nem hagyta el őket végképp, hazavezette a nép maradékát, újra hallatja szavát, és megadja nekik az új kezdet lehetőségét. Ezért biztatja örvendezésre inkább Ezdrás és Nehemiás a síró tömeget. Megtapasztalták, hogy Isten Igéje nem holt betű, hanem élő valóság! Életet adott korábban, megvetése pedig az élet elutasítását jelentette. Most azonban, amikor újra felcsendül, ismét az új élet ígérését hordozza a bűnbánók számára.